

Soupeřství těchto dvou mužstev bylo tak silné a hra tak zuřivá, že když se jeden z hráčů obrátil na protihráče s otázkou: „Kde je vlastně míč?“, dostal jednoduchou odpověď: „Čert vem míč! Hrajme dál!“

Z anglického fotbalového humoru

KLÍPKY, STŘÍPKY

ZUBY POD STŘECHOU

Koncem června vždycky přijížděl z Prahy do Bělohradu Petr Baďura. Když jsme spolu mluvili na bažantnických kurtech, tak se ptá, co je u nás doma nového.

„Ale Petře, museli jsme si pořídit nový potah střechy baráku a taky jsem si dal udělat čtyři zubní implantáty a na ně nové zuby. To víš, stálo to hrozný prachy!“ odpovídám a naříkám zároveň.

„Buď rád, vole, alespoň máš zuby pod střechou.“

PARAŠUTISTA

Vajnory u Bratislavy pořádaly Mistrovství světa parašutistů a bělohradský fotbalový mančaft v rámci týdenního zájezdu kopal zrovna někde poblíž. Obránce Pepa Stránský v perfektní teplákové soupravě vyrazil do místní hospody. V té soupravě neměl moc daleko do podoby československých reprezentantů v parašutismu, co se připravovali v blízkých Vajnorech, na svém kontě však neměl jediný seskok...

Lehce i více unavení štamgasti brali Pepíka jako parašutistu, reprezentanta. On jim to taky nevymlouval a celý večer s nimi pan „reprezentant“ mastil mariáš.

GASTON

Víte, proč se Jiřímu Hrnčířovi, který hrál na postu bělohradského stopéra koncem padesátých let, říká Gaston?

V Bažantnici běhali fotbalisté kondiční štreky, Jirkovi se vedlo a byl pořád na čele. A Jarda Jakoubků alias Babič, podle známého ruského hokejisty, křičí:

„Hele, Jirka Hrnčíř, on běží jak Reif! Jako Gaston Reif...!“ Reif byl známý belgický vytrvalec a závodil s Emilem Zátopkem.

A Jirkovi Hrnčířovi tahle Jakoubkova přezdívka zůstala dodnes ...

KOLOŤUKOVA PECKA

Když se Jirka Gaston Hrnčíř ženil, tak byla oslava na hájence Drašarových v Dubině, odkud pocházela nevěsta.

Jasně, že fotbalisté vyrazili rozloučit se se svobodou svého stopéra. Desítka hráčů všela balónky k tradiční střelbě. S největším balónkem naplněným plynem vletěl na verandu Mirek Ludvík, řečený Koloťuk, protože řadu let kontroloval, poťukával kola železničních vagonů. No a milej Koloťuk balónek v té verandě odpálil.

Šlupka jako hrom!

Veranda se odtrhla od hájenky, střepy z oken byly v salátu, v chlebičkách, dortech a zákuskách.

Boží dopuštění je slabé spojení. Ženské brečely, svatební nálada byla tatam. Kluci z mančafu i kamarádi s velkou omluvou odcházeli.

„To jsme to vyvedli,“ lítal jim hlavami.

Ženich Gaston je však nepustil. Vše se urovnalo. I ta příšerná Koloťukova pecka. Flašky se přece nerozbily a partu měli fotbalisti výbornou.

CHCEŠ PUSTIT DESKU?

Tam, kde je dnes cukrárna U Mistrů, bydleli kdysi Jirka s Janou. Jirka, známý veterinář, všeuměl a muž, který miloval život a legraci, mně jednou při návštěvě povídá:

„Hele, kámo, chceš k tomu vínku pustit nějakou desku?“

Já pohodlně sedím v křesle obýváku, srkám červené a čekám, že Jirka

pustí na gramci Beatles, Elvise nebo Glenna Millera. Za chvíli pán domu přijde. Nese velké elpíčko. Desku.

„Tak já ti teda pustím desku.“

A normálně, volně, jako by nic pustil desku na podlahu. Rozbila se na cimprcampr a cimpříčky a campříčky.

Jirka mi pustil desku a já ani nevím, co na té desce bylo.

POUŠTĚL VEČERNÍČKY

Koncem listopadu 1982 umřel Leonid Brežněv. Generální tajemník SSSR a celé východní Evropy. Blíží se sedmá hodina večerní, čas oblíbeného večerníčku pro nejmenší. Říkám svému synovi:

„Pavlíku, dnes nebude večerníček, protože umřel soudruh Brežněv.“ A ještě jsem si přidal na výrazu soudruh Brežněv.

A ten čtyřletý klučina na mě kouká a nevinně se ptá:

„Táto, a proč nebude večerníček?

On ty večerníčky pouštěl?“

